

2.4.2016..

Chapter 34 - Základňa.

Spal 12 hodín. Presnejšie 12 hodín, 30 minút a niečo k tomu. Keď zaľahol, budík na nočnom stolíku ukazoval čosi pred siedmou. Teraz, po viac ako pol dni ustáleného ležania, bez najmenších známkov pohybu naďalej meravo cível do belavého stropu. V neinformovanom pozorovateľovi by pohľad na skrehnutého chlapca určite vzbudil obavu o jeho fyzické zdravie. Pobleďnutá tvár, vyvalené oči, pery mierne poodchýlené. Nie, Tim nebol v kóme, ani len čiastočnom bezvedomí. Uragán myšlienok víriacich mu závitmi mozgovej kôry limitoval činnosť ostatných orgánov na minimum. Myseľ opantaná jediným cieľom zaberala naplno. Ranný oparu stúpajúci nad jazernú hladinu poodhalil čiusi tvár. Neznáme črty naplnené známym pohľadom. Modré oči na dokonale súmernej tvári, široké čelo, krátke vlasy s náznakmi šedin po stranách. Aj keď miesto a čas zastieral závoj amnézie Tim cítil, že upretý pohľad muža nie je jeho premiérou. Cooper's mine, muži v bielych oblekoch, Centrum, početné laboratória, korpulentný veliteľ i Sára. Obrazy nedávnej minulosti splynuli niťou prchavých spomienok a po dlhej strnulosti Tim opäťovne pocítil nepríjemný záchvev. "Bolo to tam. Muselo to byť v Centre. Ten muž, ťažké kroky, dunenie za dverami a..." Kropaje potu ho prinútili prejsť si dlaňou po čele. Jediný neopatrný pohyb a všetko pohltila tma. Tvár neznámeho zahalili letiace chmáry a vedno s nimi zanikla i kancelária veliteľa - miestnosť kam ich po prvotnom ošetroaní zaviedli. Ale čo sa stalo potom ? Tim zavrtel hlavou. Ostrá bolesť čelnej dutiny ďalšie úsilie zmarila. Vedel, že v tejto chvíli si už navyiac nespomenie. "Atreyu !" Pohľad na nástenné hodiny oznamoval, že do (možno osudného) stretnutia ostáva takmer 8 hodín. Dost' času na vykonanie príprav. Ale akých ? Až doteraz Tim úspešne odolával chmúrnym úvahám o tom, čo ho dnes večer u kamaráta čaká. Ak je jeho teória s premennou pravdivá, veľa možností mať nebude. S ich technológiami a inteligenciou si sily rovnať nemôže ani keby sedel v kresle generála americkej armády. Aj preto, zaťažovať už tak preťaženú myseľ nemalo význam. Ak ho chce Atreyu nakaziť, nezabráni tomu dnes večer, zajtra, ani nikdy. "Musíš myslieť pozitívne." Okridlená fráza, ktorú otec tak rád opakoval zapustila korene. Nie, Atreyu nemôže byť nakazený. Ak by bol, predsa by ho nepozýval k sebe domov. Spravil by to na diaľku tajným robotom, alebo by ho jednoducho v noci uniesol. Civilizácia o tisíce či milióny rokov vyspelejšia než tá ich nepotrebuje osobné návštevy ani fyzický kontakt na dosiahnutie svojho. Môžu robiť to čo sa im zapáči. Ako bohovia. Pri poslednej myšlienke Tim zvrátil čelo. Predstavil si Indiánov a ich prvý kontakt s európskymi osadníkmi. Takými ako jeho pra-pra-pra-pra-pra-prastarí predkovia osídľujúci novoobjavený kontinent. Pre pôvodných obyvateľov museli byť krutí dobyvatelia bohmi. A pritom to boli obyčajní ľudia len o málo vyspelejší než ich obeť. Kultúra z inej planéty by na Zemi musela byť všemocná. Tim sa posadil na posteli. "Atreyu nemôže byť mimozemšťanom ! Je človekom ako ja. Alebo, nie ako ja. Ako ona. Jenny !" Siahnuť k nočnému stolíku, šľukol po mobile. Nie, žeby v to ozaj dúfal, no nádej údajne umiera posledná. Nanešťastie, tentoraz bola nielen po smrti, ale aj poriadne zapáchala. Jenny nič neposlala. Posledný hovor z neznámeho čísla prišiel včera o štvrt' na šesť a odvtedy nič. Spomienka na dievča oživila tému ich posledného rozhovoru. Aj napriek hnevu z Atreyu konania, obaja v istom zmysle povedali to isté. Zmena. "Možno ma napokon predsa len príjmu do XCOM." Príjemne mrazivý sen až prirýchlo narušila škripajúca realita. Kľučka na dverách prekonala 45 stupňový uhol a zámok na dverách zareagoval podľa očakávania. "Tim ? Tim, ty si sa

zamkol ?" Aj napriek ustálenej tónine, otcov hlas znel naliehavo. Vyskočiac z postele, Tim pristúpil k prepážke uzatvárajúcej detskú izbu pred okolitým svetom. "To si ty tati ?" Zachrčal zachrípnuto - dôsledok dlhého odpočinku. "Samozrejme, že som to ja. Prečo si sa zamkol ? Otvor dvere. Chcem s tebou hovoriť." Šťuknutie zámku ukončilo krátke váhanie. Skôr než otec do miestnosti vstúpil, Tim zmizol pod perinou. "Prečo si sa zamkol ?" "Bol som unavený a chcel som mať pokoj. Prečo ? Stalo sa niečo ?" "Ale nie. Mama spomínala, že si bol včera večer trochu podráždený, tak som chcel vedieť ako ti je." "Je mi fajn. Bol som iba unavený." Vystrúc sa na posteli, Tim zívnutím dokladoval svoje slová názornou ukážkou. "Chcel si ešte niečo ?" "Vlastne áno. S mamou sa chystáme na taký menší výlet. Nechcel by si sa k nám pridať ?" Ohrnúc nosom, Tim nehodil výraz akoby práve prehltol citrón. Mimoriadne kyslý citrón. "A to musím ? Mne sa nechce. Atreyu..." Pri tomto mene na chvíľu zaváhal. "Sem príde. Teda vlastne ja pôjdem k nemu. Včera sme sa tak dohodli." "Aha ! Tak potom nič. Mama ti v mikrovlnke nechá nejaké jedlo a..." Siahnuc do vrecka, otec vytiahol pripravenú desaťdolarovku. "Tu máš keby si niečo potreboval." "Dík." Zajachťal Tim neveriacky. Nebolo obvyklé, aby mu otec dával peniaze. Ak nejaké potreboval, vždy si ich musel pýtať od mamy. Dokonca aj vreckové dostával len veľmi sporadicky, čo bolo na chlapca v jeho veku minimálne zvláštne. No otec razil teóriu, že peniaze si treba zaslúžiť prácou - v Timovom prípade výsledkami v škole, a tie ani v najlepšom prípade nedosahovali úroveň hodnej finančného ocenenia. Aj preto to prekvapenie. Otec si našťastie odpustil výchovnú kázeň, ktorá by v minulosti po podobnom akte nasledovala. Rozlúčiac sa, zanechal ho osamote, aj keď dvere ponechal pootvorené. "Niečo tu nesedí." Pomyslel si Tim napäto. Rodičia z času na čas zvykli chodiť na prechádzky i kratšie výlety, no vďaka pracovnej vyťažnosti, poslednú dobu obmedzili tieto aktivity na minimum. Presnejšie povedané, Tim si narýchlo ani nedokázal spomenúť kedy boli naposledy na podobnom výlete. Posledné mesiace, možno aj rok nie. Tak prečo teraz tak náhle ? Súvisí to snáď s jeho dnešnou návštevou u Atreyu ? "Čo ak nás chcú nakaziť všetkých naraz ?" Tim zavrtel hlavou. Zasa tie stupídne nápady. Keby to Atreyu počul... Aj keď sa tomu snažil brániť, semienko pochybností predsa len vyklíčilo. Musí zistiť kam majú namierené. Opustiac vyhriate lôžko, zamieril na prízemie. Mamu našiel v kuchyni, kde na dnešný výlet pripravovala obložené sendviče. "Už si hore ?" Riekla namiesto pozdravu. "Ideme s tatom na výlet. Nechceš ísť s nami ?" "Ani nie. S Atreyu sme sa dohodli, že pôjdem k ním." Mama skúmavo pohliadla na syna. "K Atreyu ? A kedy tam chceš ísť ? My sa vrátíme až za tmy, tak nieže tam budeš do večera." "A kam vlastne idete ?" Vytiahnuc z chladničky nakrájané plátky šunky a syra, mama ich musela mať pripravené od včerajšieho večera. "K jednému jazeru. Tato ho objavil len nedávno. Vraj je tam veľmi pekne a chce mi ho ukázať." "Jazero ? A ako volá ?" "Drahý, ako sa volá to jazero kam ideme. Tim sa pýta a mne to vypadlo." "???1 jazero." Otcov hlas doľahol z neďalekej kúpeľne, kde práve dokončoval ranné holenie. "Ty chceš ísť s nami ?" Tim zavrtel hlavou. Otec chcel niečo povedať, keď mu mama skočila do reči. "Timmy, v mikrovlnke som ti nechala ???0 a ???0 a keby si bol veľmi hladný, v chladničke máš aj ???0 a ???0, tak si zober čo chceš. Raňajky máš na stole. Keď pôjdeš k Atreyu, nezabudni na mobil. Dúfam, že ho máš nabitý." "Áno mami." Odvrkol Tim a schmatnúc tácku s raňajšími požívatinami, vybehol do svojej izby. Nie, nebol hladný. Resp. nie natoľko, aby musel utekať. Niečo iné ho však trápilo oveľa viac. "???1 jazero." Keď komplikovaný názov naťukal na virtuálnej klávesnici svojho tabletu, prehliadač mu zobrazil mapu jazera ležiaceho na severozápadnom okraji Minneapolis, až za veľkým ???2 jazерom - známou atrakciou mesta. Za ???1 jazерom sa rozkladali menšie prímestské časti plné rodinných domov

ako aj nevel'ký lesík, či skôr lesopark, ktorého južný cíp tvorilo práve toto rozmermi skromné jazierko. Keď mapu prepol do trojrozmerného náhľadu, počítač zobrazil fotografiu nevel'kej vodnej plochy. Jesenné prostredie dotvárali mnohopočetné stromy s konármi žiariacimi pestrofarebnými odtieňmi červenej i hnedej. "Takmer ako na mimozemskej planéte." Pomyslel si, nepokojne sa zamrviac na posteli. Dobre vedel, že je to hlúposť. Listnatý porast pochádzal zo Zeme, rovnako ako lavičky lemujúce severný cíp jazera. Vyšliapaná cestička vinúca sa popred lavičky končila malou čistinkou zo všetkých strán obklopenej košatými jedľami. Ozaj príjemné miesto na posedenie aj teraz, v čase blížiacej sa zimy. A predsa tu bolo niečo znepokojujúce. Prečo si otec vyberal práve toto miesto, keď omnoho rozľahlejšie ???2 jazero poskytovalo podstatne viac možností na posedenie či kolonádne prechádzky bez toho, aby človek riskoval, že na vyšliapanom chodníku skočí zaborený po kotníky v blate. Nákaza. To prihlúple slovo nenávidel čoraz viac. Opustená vodná plocha s lesíkom poskytovala ideálne miesto na vykonanie skutkov, ktoré mali ostať bez svedkov. Najprv Atreyu a potom otec. To nemôže byť náhoda. Ale čo ak hej ? Čo ak sa znova mýli ? Možno otec nie je nakazený a oboch ich chcú nakaziť práve teraz. Ak mimozemšťania ovládajú myšlienky ľudí, mohli rodičom návštevu opusteného miesta vsugerovať, aby... Tim zavrtel hlavou. "Hlúposť !" Ak by to bolo ozaj tak, potom by to isté mohli spraviť aj s ním. Načo by sa Atreyu obťažoval telefonátmi, keď by ho hypnózou či inou formou paralýzy mohol zmeniť v poslušného robota ? To nedávalo žiaden zmysel. "Nie sú nakazení ! Nikto ich nechce nakaziť. Ani mňa." Odvážne vyhlásenie, no Tim dobre vedel, že aj keby nebolo pravdivé veľa na ňom nezmení. Netrvalo dlho a rodičia vyrazili na výlet. Priskočiac k oknu, pozoroval ich až kým nezmizli za domom susedov Johnsonovcov. Mohol len dúfať, že dnešné ráno nebude posledným a o pár hodín ich znova uvidí. Hľadiac na ľudoprázdnny chodník rozmýšľal čo s ostávajúcim časom, keď ako meteorit pretínajúci jasnú oblohu mu myslou preblesol obraz obézneho muža vo vojenskej uniforme. Tvár bez fyzickej podoby sa zhmotnila do fotografie v elektronickom fotorámčeku na jednej zo skriniek kancelárie veliteľa. Znova si pripadal akoby v nej sedel. Pritisnúc viečka, musel sa oprieť o pracovný stôl, aby nespadol. Prchavý obraz bohato zdobenej miestnosti plnej makiet bojových vozidiel, zbraní i početných ocenení mohla jediná neopatrná myšlienka pohltiť. Pohľadom sklúzol k dverám. Tak ako pred štyrmi dňami, aj teraz za čalúnenou bariérou čosi zadunelo. Kľučka pozvoľna klesla, keď ho uvidel. Muža s blankytnými dúhovkami. Oblečený v bielom nepremokavom plášti vyzeral ako anjel. Timovým telom prenikol elektrizujúci záchvev. Atreyu vyskočil do pozoru a aj keď niečo hovoril, význam jeho slov ostal utajený. Namiesto zrozumiteľnej reči Tim vnímal iba dlhé tiahle tóny vo vysokej oktáve nepripomínajúce nič ľudské. Modrooký muž zrazu čosi odsekol. Podľa perí slovko či dve, no ja to stačilo, aby Atreyu klesol späť do svojho kresla. V rovnakej chvíli všetko pominulo. Obraz miestnosti vyprchal tak rýchlo ako prišiel. Tim otvoril viečka. Zrýchlený tep prezrádzal vzrušenie. Bol tak blízko, aby odhalil identitu neznámeho. Stačilo pár sekúnd, možno minúta, a teraz je všetko preč. Chvíľkové sklamanie však presiakla nová nádej. Dnes je to už druhýkrát čo si vybavil obrazy nedávnej minulosti. Ak bude mať šťastie, rozepamätá si viac. I z toho čo už teraz vedel však začínalo byť jasné, že Atreyu mu klamal. Žiadna vojenská jednotka, ani lietajúca loď. V Centre nedošlo k boju, útoku ani k výsadku vojakov XCOM. Vojenská základňa Sliziakov údajne ukrytá v útrobach Cooper's mine nebola zničená a Atreyu žiadneho mimozemšťana nespálil plazmovou zbraňou ako mu to tvrdil. "Všetko sú to iba lži. Ale prečo ?" Tim nevedel, a predstava, že o pár hodín spozná pravdu ho nenapĺňala pokojom. Na nočnom stolíku stále odpočíval jeho mobil. Aj napriek opakovanému upozorneniu aby mu

nevolal, neodolal pokušeniu. "Čo ak mi v noci brnkol ?" Uchopiac telefón, aj letmý pohľad na display ho presvedčil, že od posledného hovoru uplynulo viac než 15 hodín. Prechádzajúc prstom po mene, mimovoľne naň klepol. Citlivý prístroj zareagoval tak ako ho naprogramovali a telefónne číslo nahradil symbol poskakujúceho slúchadla. Tim vedel, že by mal spojenie ukončiť, no ak to zahrá na omyl, možno to kamarát pochopí. Prešlo niekoľko šialene lenivých sekúnd, no mobilná sieť hovor nespojila, ani neukončila. Napokon to po minúte Tim vzdal. No pokojný neostal. Chvíľu nervózne pochodoval hore dolu neveľkou izbou, a keď ho pritlačil hlad, nahádzal do seba mamine raňajky. Ani plný žalúdok však nedokázal zmierniť nepríjemné chvenie vychádzajúce z miest, kde ľudia majú srdce. Ako čas postupoval napätie rástlo. Pokúšať sa o ďalší hovor by bolo stratou času. Niečo však musel urobiť, inak si nechty ohryzie až do krvi. "Čo ak by som k nemu zašiel ?" Tim zavrtel hlavou. Atreyu predsa vydal jasné inštrukcie, aby prišiel presne o šiestej. Ani skôr, ani neskôr. Ak by však nešiel úplne k jeho domu iba naň z diaľky pozrel, možno by dokázal odhaliť čo Atreyu na večer prichystal. "Alpha." Nákupné stredisko ležiace ani nie 200 yardov od kamarátovho príbytku by ako zámienka poslúžila dokonale. Pred obchodom ležalo priestranné parkovisko odkiaľ je určite vidieť na dom s observatóriom. Spočiatku bláznivý nápad s pribúdajúcim napätím dostával čoraz reálnejšie kontúry. V jednej chvíli si Tim uvedomil, že buď niečo urobí, alebo si začne búchať hlavu o stenu. Bolo niečo po jednej keď opustil relatívne bezpečie svojho príbytku, aby našľapujúc po špičkách, ???0 ulicou zamieril k prvému z cieľov dnešného dňa. Kráčajúc po ľavej strane, o 3-4 minúty by mohol zazrieť valcovitú vežu hviezdnej pozorovateľne. Prechádzajúc okolo rodinného sídla Dicka, uvedomil si, že na snobského obmedzenca celkom zabudol. A hoci po včerajšej príučke existovala len malá šanca, že by si s ním Dick niečo začal, pre istotu pridol do kroku. Načo zbytočne riskovať ? Dnes si rizika užije ešte viac ako dosť, možno aj viac akoby sám chcel. "Alpha Mega tor." Pokazené segmenty kontrastného neónu hrdo zdobiace centrálnu časť rozľahlej fasády prekrstili bombastický názov obchodného reťazca do omnoho nápaditejšej podoby. Aj napriek neveľkej vzdialenosti si Tim nedokázal spomenúť kedy nákupné stredisko nelogicky situované uprostred rezidenčnej zóny naposledy navštívil. Museli to byť roky. Priestorné parkovisko obohané nevkusným plotom, ktorý by neobstál ani vo väznici predstavovalo jedínú výhodou inak úplne zbytočnej prevádzky. Tak ako vždy, aj teraz odstavná plocha pre automobily svojou premávkou viac pripomínala vzletovú dráhu letiska. Nepoužívaného letiska. Štyri autá, z toho jedna dodávka na ploche iba o málo menšej ako futbalový štadión názorne dokumentovali investorský um majiteľov. Nečudo aj, že ako čas plynul, tovar z elegantných výkladov čoraz častejšie nahrádzali tabuľky For Sale. Ani dnes tu Tim neplánoval zavítať. No policajné auto šinúce si to ulicou ho prinútilo skočiť do bezpečia. Keď hrozba pominula chcel sa vrátiť na chodník, no pohľad na kamarátov dom ho presvedčil o opaku. Z južnej strany koniec parkoviska lemovalo borovicové stromoradie spomedzi ktorého presvitla štíhla silueta načierno natretého observatória. Zabudnúc na policajtov, vyrazil vpred. Dobehnúc na opačnú stranu, zastal medzi dvojicou stromov odkiaľ bol na dom najlepší pohľad. Úzke oká plotu bránili v optimálnom výhľade, no stačili, aby okrem observatória uvidel aj špičku kamarátovho domu. Sedlovej streche dominovala veľká satelitná anténa, ktorú si až doteraz nevšimol. Učupená hneď za vežou astronomického zariadenia, najskôr ju z hlavnej cesty vôbec vidieť nebolo. Tim si pamätal, že keď bol menší, satelitné paraboly patrili k bežnej výbave rodinných domov, no ako televízny signál postupne nahrádzal Internet, futuristicky vyzerajúce antény zo striech celkom vymizli. Atreyu dom musel byť posledným na tejto ulici. Tim

zavrtel hlavou. V prvej chvíli ho napadlo či anténa neslúži na komunikáciu so základňou XCOM, no potom ho napadlo, že Atreyu rodičia o XCOM nič nevedia. Teda aspoň tak sa Atreyu zaprisahával. "Žeby im to tam nechala tá sekta ?" Bola to hlúposť a sám to dobre vedel už vtedy keď mu to Atreyu hovoril. Žiadna sekta v jeho dome nikdy nebývala. Akiste si to celé vymyslel, aby vyzeral zaujímavejšie. Jenny sa v kuchyni aj izbách orientovala ako doma, čo znamenalo, že dom musela poznať omnoho dlhšie ako len spomínaný mesiac a pol kedy sa tam Atreyu rodina mala nasťahovať. Hľadiac na anténu, niečo tu však nesedelo. Stúpiac si na špičky schmatol zhrdzavený plot, že ho skúsi potiahnuť tak ako ten čo obopínal Cooper's Mine, keď mu na pravom ramene pristálo niečo ťažké a objemné. Po udalostiach uplynulých dní, najmä včerašieho ataku stačilo aj menej, aby Timovi vstali vlasy dupkom. "Chšto to chceš ?" Chrapľavý hlas zakoktajúci podivne znejúcu vetu patrila nevysokému, snád päťdesiatročnému mužovi hispánskeho pôvodu. Tvár dobre stavaného chlapíka pod ktorého modrou uniformou vystupovalo bujaré svalstvo okrem niekoľkodňového strniska zdobila aj veľká jazva hyzdíaca pravý kútik do nepekného úškľabku. Prenikavý pohľad tmavých očí nepripravených na zjednávanie prísne pretínal chyteného votrelca. "Chšto to chceš ?" Zavrčal muž naliehavejšie. "Ja ?" Odvetil Tim ako keby tu bol niekto ďalší koho by sa strážnikova otázka mohla týkať. "Chšto ty to chceš ?" Zvolal muž do tretice a Tim pocítil, že tlak na ramene rastie. "Ja sa tu len tak pozerám !" "Chšto ?" Odsekol muž mrzuto. "Pozerám sa tu. Len sa tu pozerám." Zopakoval Tim pomalšie, prstom ukazujúc na miesto kde stál. Nemusel byť lingvistom, aby pochopil, že na strážnika komunikujúceho lámanou angličtinou nemôže ísť zhurta. "Ty tu ne ! Kupovať, alebo odistiť. Kupovať, alebo odistiť." Zaburácal strážnik prísne, keď z Timových slov, mimiky i pantomímy konečne vyrozumel čo mu chce chlapec zvestovať. Pozrúc na vchodové dvere nákupného strediska Tim zaváhal. Aj keď peňaženku by mal mať vo vrecku, netušil či v nej ostalo dosť, aby za to kúpil čo i len žuvačku. No muž bol nekompromisný. "Nakupovať, alebo odistiť ?" "Nakupovať !" Odsekol Tim doložiac svoj úmysel kývnutím k pokazenému neónu. Strážnik sa zamračil a mrmlúc čosi nezrozumiteľné, ukázal k vchodovým dverám. Pochopiac to ako súhlas, Tim vykročil určeným smerom. Ak dúfal, že týmto môže aféru s mužom v uniforme považovať za skončenú, rýchlo pochopil, že až tak jednoduché to zas nebude. Neprejdúc ani desať yardov, všimol si, že ho strážca parkoviska nasleduje. Pridajúc do kroku, vďaka dlhému tieňu typickému pre neskorú jeseň, Tim uvidel že aj prenasledovateľ zvýšil tempo. Kým dorazil k otočným dverám takmer bežal. Keďže automatický mechanizmus nefungoval, oboma rukami zatlačil do skla, zanechajúc na ňom svoje odtlačky. Ťažký kolos sa s nepríjemným vrzganím dal do pohybu. Tim pozrel cez plece. Strážnik práve dobehol k vchodu. Ak ho chcel prenasledovať, mal smolu. Zadná stena sklenenej kabínky vstúpila do dvernej konštrukcie poskytúc prenasledovanému chlapcovi troj-štvor sekundový náskok. Už na druhej strane, Tim vpálil medzi regále. Druhého člena ochranky ležérne opretého o informačnú tabuľu nezaregistroval a hnaný strachom, zmizol v komplikovanej spleti regálov, policiek a mraziacich boxov. Tie na rozdiel o väčšiny obchodov majitelia neumiestnili do vodorovných pásov, ale rozložené krížom-krážom, vytvárali dokonalé bludisko. Nelogické, hoc originálne usporiadanie teraz malému utečencovi zahrlo do karát. Zvedavým strážnikom nestačilo prejsť popred regály, aby uvideli či sa medzi nimi niekto neskrýva, a keďže kamerový systém v zadnej časti obchodu z neznámych príčin absentoval, prenasledovanému stačilo doraziť k mraziacim boxom a trochu sa prikrčiť. Z miesta kde stál toho veľa nevidel, no zrkadlo nad boxmi mu poskytlo panoramatický výhľad na celú prevádzku. Strážnik z parkoviska vstúpil dnu. Zamieriac k mladšiemu

kolegovi, spoločne prehodili zopár slov. Na tú vzdialenosť ich Tim nemal šancu zachytiť, no podľa gestikulácie nebolo ťažké uhádnuť, že reč je o ňom. Strážnik pri dverách ukázal na miesto, kadiaľ vbehol medzi regále. Ak za ním vyrazia obaja, za chvíľu ho majú. Prekĺznuc pomedzi police s ovocím a zeleninou, Tim vyštartoval k opačnému východu. Alpha Mega Store podobne ako väčšina obchodných domov okrem hlavného vchodu mal aj jeden bočný. V severovýchodnej časti budovy, ak by k nemu došprintoval skôr než, mohol by nepozorovane vykĺznuť. Krytý regálmi, za pár sekúnd dobehol k severnej stene, kde mu cestu zastal rad naskladaných nápojov za ktorými stála dvojica automatických pokladní. Ak ho pri dverách nik nezastaví, má vyhrané. Vyskočiac na špičky, chôdzu vystriedal beh. Preletiac okolo nápojových stánkov, vpálil medzi dvojicu pokladní, keď ho strážnik so zjazvenou tvárou uvidel. Odpudivo chrapľavý hlas zadunel prázdnu predajňou. Ani sa neobzrúc, Tim chcel vybehnúť na čerstvý vzduch, keď mu cestu zatarasila dvojica uniformovaných strážnikov. Muž a žena okolo tridsiatky, s čiapkami štátnej polície, opasky im zdobili dlhé obušky i obligátne pištole. Tim zmeravel. Ak sem prišli kvôli nemu, je stratený. Policajti naň nakrátko pohliadli, čo vzhľadom na fakt, že spolu s duom strážnikov predstavovali kompletne osadenstvo obchodu až tak veľmi neprekvapovalo. Prejdúc okolo, zobrali nákupný košík a bez záujmu o vyjaveného chlapca zamierili k boxom s bagetami. Vykonajúc tých pár krokov čo ostávalo, Tim bol konečne von. Chladivý vietor rozstrapatiaci mu šticu bol len malou daňou za úľavu zo znovunadobudnutej slobody. Nič neriskujúc, prebehol parkovisko a zrýchleným krokom zamieril späť do svojho príbytku. Cesta sa tentoraz zaobišla bez komplikácii a keď za sebou zabuchol vchodové dvere, starodávne hodiny v obývačke zaduneli v dvojnásobnej ozvene. Do schôdzky ostávali nekonečné 4 hodiny. Keďže rodičia sa mali vrátiť až za tmy, všetko ostalo len na ňom. Najprv myslel, že skočí na Internet, no narastajúca nervozita zmarila akýkoľvek pokus obsedieť. Skúšal to chôdzou, no keď tá nezabrala vliezol do kúpeľne opláchnuť si rozpálenú tvár. Nevediac čo si počať, začal behať hore-dolu po schodoch v nádeji, že ho fyzická námaha privedie na iné myšlienky. Po desiatom kolečku mal všetkého dosť a ani sa neobťažujúc návratom do detskej, vyčerpaný klesol na dlážku. Dýchajúc sťažka, pritisol viečka. Dlhé konáre bez lístia ako pahýle monštra vstávajúceho z hrobu opakovaných poryvov vetra divoko vzpínali. Vzdúvajúcu hladinu temnej kvapaliny čerili početné víry. Neupravenú cestičku sledujúcu breh prírodnej nádrže pokrývali haldy zoschnutých listov šuštiacich pod nohami. Neutešenou krajinou typickou pre toto ročné obdobie si to šinula dvojica postáv. S kapucňami na hlavách, zababušení v hrubých zimných vetrovkách zápasili s nárazmi vzdušných más, ktoré si ako naschvál práve dnešok zvolili za čas kedy demonštrujú svoju moc. Ani narastajúci chlad prenikajúci vrchnými časťami ošatenia nezabránil páru dvojnožcov pokračovať v ceste. Ich cieľ, ošumelá lavička na konci nábrežného chodníka už bola blízko. Timothy Anderson s neskrývanou obavou pozrel na svoju manželku. "Nie je ti zima ? Ak chceš, môžeme sa vrátiť. Naľavo od tej značky je útulná reštaurácia. Čo som pozeral, mali by mať otvorené." "Nie, netreba. Som v pohode. Hlavne, že neprší." Pery Alice Andersonová sčeril nenútený úsmev. "Prekliate počasie ! Konečne máme voľný víkend, a musí byť takto." "Ale veď to predsa nevádi. Hlavne, že sme von. Aj ja už som to potrebovala. Škoda, že Tim nešiel s nami. Určite by sa mu tu páčilo." "To hej. Nabudúce ho zoberieme aj s tým jeho kamarátom. Ako sa to vlastne volá ? Má také zvláštne meno. Vždy ho zabudnem." "Atreyu." Alice Andersonová si z vetrovky striasla drobný kúsok brezovej kôry. "Naozaj neviem čo s ním včera bolo. Celý večer bol zadumaný, nič nehovoril, ani jesť nechcel. Myslíš, že to mohlo byť kvôli tomu dievčaťu ?" Alicin manžel pokynul hlavou. "Má už dvanásť. Čoskoro bude v puberte. Možno si niečo písali a nevyšlo to

tak ako si predstavoval." "Ale čo tá vetrovka ? Mal ju celú premočenú a špinavú, akoby sa váľal po zemi. Najprv som myslela, že sa s Atreyu pochytili, no keď dnes povedal, že za ním ide, tak... Žeby to bolo kvôli nej ? S dievčatami nemá žiadne skúsenosti." Timov otec sa neubránil smiechu. "Alice neboj sa. Zvládne to. Je nesmelý, no kto v jeho veku nebol ? Prejde ho to. Uvidíš." "A čo ak nie ? Nemali by sme predsa len zavolať tej doktorke ? Veď aj Dragula ti ju odporúča." "Detskú psychologičku ? Ani nápad. Ešte to v škole niekomu povie a všetci sa mu budú smiať. Vieš aké sú dnešné deti. Všetko vedia zneužiť." Sklopiac zrak, mama chvíľu premýšľala. "Tak dobre, ako myslíš. No aj tak z toho nemám dobrý pocit. Niečo sa mu muselo stať, že bol taký. Nechce o tom hovoriť, no poznám keď ho niečo trápí. Čo keby sme sa s ním o tom porozprávali ?" "A načo ? Aj tak nám nič nepovie. Veď vieš aký je. Zatiaľ to nechajme tak. Ak je v tom to dievča, za pár dní ho to prejde. Uvidíš." Alice Andersonová si povzdychla. Chcela by manželovi veriť, no pri spomienke na včerajší večer pochybnosti pretrvávali. Pozrúc naň, Timothy Anderson sa tváril nanajvýš spokojne. Inokedy to bola ona kto musel presviedčať, že Tim je v poriadku. No posledné dni, najmä uplynulý týždeň jej muž pôsobil ako iný človek. Vyrovnanejší, optimistickejší, povzbudzovaný zvláštnou silou, ktorej zdroj nechápala. Časy keď nad synom lámal palicu pohltila minulosť, a opätovne tu stál muž, ktorého pred 15 rokmi spoznala. Zmena, ktorú by za normálnych okolností privítala teraz kdesi hlboko vnútri vzbudzovala nepokoj. Asi to ozaj bude tým včerajškom. Nemala by na to viac myslieť. Snád prudký víchor, ktorý uplynulé minúty nabral na intenzite odženie ťaživú myšlienku preč. Chytiac ho za rameno, pokúsila sa o úsmev. "Neboj sa Alice." Odvetil Timothy Anderson pokojne. "Bude to dobré, len musíme byť trezvliví." Blankytne modré oči v prítmí zamračenej oblohy ožiarili jeho tvár a Alice Andersonová konečne trochu pookrila. Lavička už bola na dohľad a po krátkom oddychu vyrazila späť. Ak stihnú autobus o šiestej, do siedmej by mali byť doma. Tim otvoril viečka. 17:24. Pomaly by sa mal začať obliekať. Čas rozhodujúceho stretu sa blížil a nech ho už u Atreyu čaká čokoľvek, konečne spozná pravdu. Nebolo ani trištvrte, keď opustil dom. Zamknúc bráničku, naposledy pozrel do okna svojej izbičky. Snád ju ešte niekedy uvidí. Nemysliac na nič, ???0 ulicou zamieril k Atreyu príbytku. Aj keď na mesto už dávno sadla tma, štíhlu siluetu observatória uvidel z diaľky. Bičovaná náporom neustávajúceho vetra, jej atypický obrys v šere pouličných lúčov pôsobil obzvlášť znepokojujúco. Tim mal čo robiť, aby prichádzajúce emócie potlačil a neotočil to čelom vzad. Keď dorazil k masívnej bráne do stretnutia ostávalo viac ako 5 minút. Pre istotu si stal trochu obďaleč, aby príkaz prísť presne o šiestej dodržal do bodky. Teraz keď mal chvíľu času, úvahy na možné scenáre už nešlo zadržať. Cítil ako mu srdce mliaždi narastajúci tlak a celý rozochvený, strach ho rýchlo opantal. Nevšímajúc si početných áut brázdiacich rušnú ulicu, so zrenicami prilepenými k mobilu tlačil časomieru dozadu - čo najďalej od nezadržateľne sa blížiaceho okamihu. 5:59:58 PM, 5:59:59 PM, 6:00:00 PM. "Pane, stoj teraz pri mne." Tim pozrel pred seba. Od kamarátovho domu ho delilo pár krokov. Ešte bol vždy čas všetko si rozmyslieť. Ak by to skúsil behom, do desiatich minút je späť v svojej izbičke, ďaleko od tejto nočnej mory. "Nie ! Nesmieš mať strach. Teraz nie." Podvihnúc nohu, iba z námahou odlepil topánku od zeme. Gravitácia každým krokom rástla, akoby mu sila tiaže chcela zabrániť v jeho úmysle. Už mal dvere na dosah. Napriahnuc dlaň, prstom prešiel po čítačke odtlačkov. Aj keď svetielko nad kľučkou malo ožiť na zeleno, namiesto upokojujúceho bliknutia ostalo tmavé, bez najmenších známok života. Žiadna reakcia dverného mechanizmu ani miniatúrnej obrazovky nad ním. Z neviditeľného reproduktora nevyšiel najmenší hlások a servomotory nezačali vibrovať, aby vynaloženou energiou dvere poodchýlili. Vyčkajúc pár sekúnd, priložil

palec druhýkrát. Elektronické čidlo ani teraz nezareagovalo. "Žeby ešte nebolo šesť ?" Hodinky na zápästí síce ukazovali minútu po šiestej, no čo ak nejdú presne ? Ak by mal telefón, ktorý rovnako ako všetky mobilné zariadenia synchronizuje čas automaticky, mal by istotu. No ten Atreyu striktne zakázal. "Do kelu aj s tým !" Zavrčal pre seba, skúšajúc si vybaviť presný obsah včerajšieho rozhovoru. "Čo ak to bolo o siedmej, alebo o pol ? Alebo, že by o piatej ?" Posledná myšlienka mu privodila nepríjemne mrazenie. Ak termín stretnutia nedajbože prešvihol, možno sa už pravdu o XCOM nikdy nedozvie. Pohladiac senzor tretíkrát, brána žiadosť odignorovala. Zabodnúc nechty do dlaní, neistota ho oberala o silu. "A čo teraz ?" Uskočiac dozadu, pohľadom zavadil o horný rám okna, ktorý aj napriek nadštandardnej výške plotu vykúkal ponad okraj kovovej bariéry. Tma. Nič viac než tma. Dom mal z tejto strany dve okná, no ani v jednom sa nesvietilo. Nemuselo to nič znamenať. Sklá boli dymové a ako aj sám mal možnosť zistiť, po zapnutí nimi smerom von nič neprenikne. Napadlo ho, že by dom mohol obísť a nazrieť do záhrady oknom starej zručaniny, no aj keby našiel odvahu vstúpiť tam takto za tmy, čo ak práve v tej chvíli ho tu Atreyu bude hľadať ? Nie, musí ostať na mieste tak dlho, ako to len bude možné. Skontrolujúc hodinky, Atreyu mal už päť minútové meškanie. "Žeby na XCOM zaútočili ?" Strelený scenár aj na Tima. "Atreyu !" Nebol to výkrik, skôr hlasný šepot. V rámuse prichádzajúcich áut by kamarát musel stáť za dverami, aby ho zachytil. Schmatnúc kľučku, znova ju skúsil potiahnuť. Zámok tlmene zaprotetoval, no dvere ostali neoblomné. Tim pristúpil bližšie. Z jednej z návštev si spomínal, že medzi nedokonalými zvarmi je možné nájsť drobné škáročky ktorými by mohol nakuknúť do záhrady. Pritisnúc tvár k miestu kde brána pre autá prilínala ku kovovému stĺpiku chcel nazrieť dnu, keď napravo od neho čosi šľuklo. Nebol to silný hluk, no v stave v akom sa nachádzal stačilo to, aby vystrelil do pozoru. Kontrolka nad zámkom zablikala načerveno, aby o sekundu preskočila do prívetivejšej zelene. Tim preglgol. Dlho očakávaný moment konečne nastal. Potiahnuc kľučkou, ťažké vráta sa v tichosti odchýlili. Záhrada ho privítala nepreniknuteľným šerom. Nikto mu nešiel naproti, bodové svetlá vstavané do stien domu ostali temné. Prekročiac prah, ovanul ho prudký závan chladivého vetra. "Asi prievan." Pomyslel si a podskočiac dopredu umožnil bzučiacemu motorčeku dvere za ním uzavrieť. Len čo zámok zacvakol, prudký víchor ustrnul. Rámus z ulice našťastie stále prichádzal. Zvuková bariéra, ktorú počas nočného stanovania v záhrade pozoroval ostala vypnutá. "Atreyu, si doma ?" Zvolal Tim váhavo. Trochu prihlúpla otázka zanikla v tme. Aj keď hodinky ukazovali 8 minút po šiestej, nič nenasvedčovalo, že by v dome niekto bol. "Možno by som mal zazvoniť." Keď ani na opakované volanie nik neodvetil, vykročil vpred. Neprešiel ani päť yardov, keď ho monotónny signál prichádzajúci zhora prinútil zastaviť. V hukote áut jemnú vibráciu ledva zachytil, no predsa tu bola. Pozrúc k oblohe, okrem nevýrazného svitu Mesiaca prenikajúceho roztrhanými cármí zoskupujúcich sa mračien, nič podozrivé nezachytil. Hlbokým nádychom si dodajúc odvahy, pristúpil k dverám. Tlačený narastajúcim strachom, potiahol kľučku. Dvere sa zachveli, no ani opakované lomcovanie nimi nepohlo. "Atreyu, kde si ? To som ja Tim. Povedal si, aby som prišiel o šiestej a už je 6:10." Tim pozrel na hodinky, že odčíta presný čas, keď ho pohľad na prázdny display zarazil. Inokedy obsypaný množstvom údajov - od presného času a kalendára, až po predpoveď počasia, kompas či tepový rytmus srdca, teraz nič neukazoval. Napadlo ho či neodišla batéria, no v takom prípade by ešte hodinu po vybití v pravom hornom rohu blikala červená kontrolka. Tá však nesvietila a tlačítko s podsvietením taktiež nereagovalo. Nechal nepoužiteľné hodinky tak a pozrel do záhrady, kde mal stáť teraz už prázdny skleník. Iba mal, pretože po kovovej konštrukcii obalenej plastom neostalo ani pamiatky.

Premáhajúc čoraz nepríjemnejšie pocity, podišiel bližšie. Nosný skelet v navlhnutej pôde nezanechal jedinu stopu, akoby tu ani nikdy nestál. Klesnúc k zemi, dlaňami rozhrabol napadané lístie. Nič. Žiadna ryha ani zoschnutá tráva. "Prečo ho dali preč ? Žeby kvôli tým rastlinám ?" Náhlý závan vetra ho prinútil pritísnuť viečka. Nápor vzdušných mäs vyzdvihol do výšky mikroskopické častice hlíny, fragmenty odlúpnutej kôry i zbytky hniúcich listov, aby tancujúc v mnohopočetných variáciách vytvorili rotujúce víry, miniatúrne kópie veľkých tornád, ktoré na rozdiel od svojich obrích súrodencov nevydávali žiaden hluk. Konáre urastených borovíc zaprašali a z diaľky doľahlo des naháňajúce zavítie. Pozrúc za seba, Tim uvidel ďalší vír a po ňom ešte jeden. Krútiac sa okolo vlastnej osy obe neustále rástli, akoby ich k tomu nútila nepochopiteľná sila. Plachtiac v úplnej tichosti pripomínali duchov. Fascinovaný úchvatným divadlom, Tim si pripadal ako v sne. Veľmi zlom sne. To čo videl nemohlo byť skutočné. Musel to byť trik. Ďalší z bláznivých nápadov jeho kamaráta. "Možno sú to holografy." Pomyslel si, keď uvidel ako si to jeden z vírov siahajúci povýše pliec zamieril rovno naňho. Tmavá masa častíc vyvrhnutých zo zeme rástla každou sekundou. Tim cúvol, aj keď nebolo veľmi kam. Ako monštrá vstávajúce z hrobov, vzdušné víry ho začali zo všetkých strán uzatvárať. Teraz už nemalo význam premýšľať odkiaľ sa vzali či čo za diabolská sila im vdýchla život. Ostávalo iba utekať. Využívajúc chvíľky keď sa dvojica veterných anomálií pred ním na okamih rozostúpila, preštrikoval pomedzi ne skôr než ho stihli zachytiť. Unikajúc k bráničke preletel okolo vchodových dverí, keď mu čosi nepoddajné vniklo pod nohy. Okolitý svet sa stočil naruby a Tim na líkach pocítil vlhkosť nasiaknutej trávy. Chcel vstať, keď ho pohľad do záhrady prinútil na všetko zabudnúť. Nič. Ako keď odpojíte zdroj napätia, po vibrujúcich víroch neostalo ani pamiatky. Uležaná tráva pokrytá kobercom pestrofarebných listov, drobné kaluže po včerašom snežení i nehybné konáre vysokých stromoch - nič nenasvedčovalo, že tu pred krátkym okamihom zúrili živly. Tim zalapal po dychu. Vedel, že by mal čo najskôr vypadnúť, no zvedavosť potlačila primárne pudy. Pohľadom šľahajúc zo strany na stranu, hľadal čokoľvek podozrivé. "Atreyu ?" Zachrčal tak hlasno, ako si len vo vypätej situácii trúfol. "Atreyu, ak si to ty, ozvi sa ! Prišiel som tak ako si povedal. Nezobral som mobil ani komunikátor a som sám. Nikomu som o tom nepovedal. Ani Jenny. Prisahám ! Ak ma teraz počuješ, prosím ukáž sa mi. Ja už mám strach." Úprimné slová prednesené bez falošného hrdinstva či predstierania. Ak ich kamarát začul a je stále človekom, musí by na ne zareagovať. Tim zaklonil hlavu. Zazdalo sa mu, že opäť zachytil to nepríjemné hvízdanie vo vysokej tónine. Víchor už ustrnul a v záhradu znova opantalo ticho. A predsa, jemné takmer nepočuteľné vibrácie doliehali odkiaľsi zhora. "Atreyu ?" Zopakoval naliehavejšie. Znepokojujúca ozvena preskočila sprava doľava, akoby to čo ju vydávalo mu preplávalo nad hlavou. "Atreyu si to ty ?" Zopakoval do tretice. Nepríjemné pískanie nabralo na sile a podľa smeru vlnenia muselo mieriť priamo naňho. Tim konečne precitol. Preskočiac kopček hlíny ktorý ho pred malou chvíľu pripravil o rovnováhu, vystrelil k bráne. Zakmášuc kľučkou, dvere odmietli poslušnosť. "Do riti !" Sykol zúrivo a uchopiac ornamentálnu ružicu na vrchole bráničky chcel preskočiť na opačnú stranu. Ostalo len pri želaní. Ulicu preplnená zdanlivo nekonečnými kolónami áut napĺňalo absolútne ticho. Rev motorov, škripanie brzd ani trúbenie nespokojných vodičov nedokázalo preniknúť plotom obkolesujúcim záhradu. Akoby nad dom a príľahlý pozemok niekto rozprestrel neviditeľnú membránu, ochranný štít aký ľudstvo dosiaľ nepoznalo, aby pred zrakmi zvedavcov uzatvoril všetko čo je dnu. Tim vedel, že teraz nie je čas na váhanie, no čo ak neviditeľná stena je viac než len zvukotesný obalom ? Možno je nabitá elektrickým prúdom či inou formou energie, aby votrelcom ako on zabránila v úteku. Prestrčiac

dlaň cez okraj čakal, že utŕži zásah, no nateraz mal šťastie. Prsty prenikli skrz a on ucítil kropaje jemného dažďa zmáčajúceho ulicu. Záblesk diaľkového svetla jedného z áut, ktoré neopatrný vodič omylom zažal ožiarilo priestranstvo pred bráničkou. Aj keď len okamih, Tim v záplave fotónov uvidel ako dažďové kvapky dopadajúce na povrch priehľadnej steny rozprestretej nad plotom sa na ňom nerozprskávajú ani tlačene gravitáciou nestekajú nadol. Ignorujúc prírodné zákony, nerušene vnikali do neviditeľnej prekážky, aby v nej bez stopy zmizli. Neuveriteľné divadlo by si zaslúžilo viac pozornosti, ak by na to ostal čas. Pripravený preskočiť na druhú stranu, Tim naposledy pozrel do záhrady. Svetlo. Z miesta kde stál nevidel jeho zdroj, no muselo vychádzať z veľkých okien napravo od vchodových dverí. Ani sám nevediac prečo, zoskočil na zem a ako v tranze nehybne hľadel na prichádzajúcu žiaru. V ušiach mu rezonoval tlkot vlastného srdca odbíjajúceho s pravidelnosťou metronómu. Aj keď by mal pociťovať strach, myseľ ostala fixovaná na jediný cieľ. Pripadal si ako v delíriu. Tých niekoľko krokov prešiel bez toho, aby pociťoval zemskú tiaž. Možno sa aj vznášal, no v tejto chvíli na tom nezáležalo. Obíduc roh domu brániaci vo výhľade, zastavil pred vchodovými dverami. Nemýlil sa. Svetlo prichádzalo zo vstupnej predsieni. Jeho neprirodzene vysoká intenzita neoslepovala, no zároveň znemožňovala nazrieť dovnútra. "Atreyu ?" Pošepol Tim, opatrne pristúpiac k dverám. Skúsil kľučku, no zbytočne. Nadýchol sa, že zakričí najhlasnejšie ako vie, keď si to v poslednej chvíli rozmyslel. Tlak z hrude klesol do podbruška a tupú bolesť vystriedalo nepríjemné šteklenie. Napätie rástlo a Tim cítil ako mu po tele naskakujú zimomriavky. Intenzívna žiara začala samovoľne tmavnúť a on konečne uvidel kontúry miestnosti za nadrozmerným oknom. Úzka chodba vyzerala presne tak ako si ju z včerajšej návštevy pamätal. Steny omietnuté nemocničnou bielou dopĺňala dvojica vnútorných okien. Jedným z nich v piatok nazeral do izby so skriňou odkiaľ Atreyu z tajného trezoru vytiahol detektor Xylonov. Teraz odtiaľ sálala len tma. Pozrúc doprava, chcel nakuknúť do miestnosti s počítačom, keď si uvedomil, že niečo tu nesedí. Plastová mriežka deliaca sklenenú tabuľu na 32 menších segmentov bola preč. Namiesto nej okno tvoril jediný blok zabierajúci takmer celé priečelie. Sklo v jednom mieste zasahovalo do dverí, odhryznúc z hornej polovice obľý fragment. "To nie je možné !" Vyhĺkol Tim zmätene, pohľadiac stenu dlaňou. V panike uskočil dozadu. To čo ucítil malo so skutočným múrom len pramálo spoločné. Vlhká chladivá hmota pripomínajúca gél pokývala celú prednú stenu. Pohľadom na nerozoznanie od skutočného muriva, vláčna substancia musela predstavovať integrálnu súčasť stavby. Až teraz pochopil, že nie okno ani svetlo v predsieni, ale gélovitý sliz robí stenu priehľadnou. Zatrásuc hlavou, pretrel si zrak. Nesmie sa nechať opantať chvíľkovým preludom. "Atreyu, si tam ?" Zachrčal priškrteným hlasom. V okne smerujúcom do miestnosti s počítačom čosi bliklo. Zelenkastý impulz trval príliš krátko na to, aby dokázal určiť jeho zdroj. Čakajúc kým sa znova objaví, spozoroval ako sa vnútorná stena podobne ako priečelie domu začína roztekať. Nestrácala konzistenciu ani ju nezdeformovalo ako múry v kráľovstve Xylonov, a predsa nadobúdala na priehľadnosti. O pár sekúnd už videl dovnútra. Výkonný počítač s nadrozmernými obrazovkami bol vypnutý. Široký stôl s príslušenstvom, pohodlné kreslá, poličky, skrinky všetko vyzeralo tak ako si to z posledných návštev pamätal, a predsa tu niečo nesedelo. Ale čo ? Hútajúc nad záhadou pootočil hlavou, keď si uvedomil, že miestnosť je obrátená. Zariadenie, ktoré malo ležať na dlážke vytŕčalo zo stropu, zatiaľ čo bodové svetlá ožarujúce izbu pokrývali podlahu. Tim preglgol. To čo videl nedávalo žiaden zmysel. Zrazu mu pery poštekli sebaistý úsmev. Prišiel na to. Obrátená pracovňa je akiste len ďalší z Atreyu trikov. Veď ak čelné sklá hypermoderného domu dokážu na povel stlmiť jas je vysoko pravdepodobné, že so

sofistikovanejším programom budú schopné zvládať onakvejšie kúzla. Pocítiac nával uspokojenia chcel si odfúknuť, keď kútkom oka zachytil žiarivku osvetlenia vstupnej predsieni. Séria štvorcových platní pokrývajúcich väčšiu časť stropu bola rozvrhnutá tak, aby chodbu sprístupňujúcu ostatné časti domu pokrývala čo najoptimálnejšie. Aj keď svietila len každá druhá, stačilo to, aby predsieň naplňal tlmený jas. Hľadiac na ne, Tim zatajil dych. Na rozdiel od miestnosti s počítačom, predsieň bola orientovaná normálne. Osvetlenie na strope, lavica a skrinka s topánkami na dlážke. Dve miestnosti domu obrátené 180 stupňov jedna voči druhej. "To nemôže byť pravda !" Priskočiac k vedľajšiemu oknu, nazrel do izby so skriňou. Podobne ako sála s počítačom aj táto stála hore nohami. Popierajúc zemskú tiaž, zo stropu vytrčal okrúhly stôl, tvarované stoličky i skrine vrátane tej s osvetlením. Knihy ostali prilepené k horným stranám políc a široký luster namiesto povaly pokrýval dlážku. Pripadajúc si ako v Alenka v ríši divov, pozrel ďalej do chodby. Spriehľadňujúca sa stena odhalila kuchyňu a za ňou kúpeľňu s toaletou. Zatiaľ čo kuchyňa a toaleta vyzerali normálne, kúpeľňu s umývadlom a sprchovým kútom rozoznal len podľa ich umiestnenia. Steny zdeformované na nepoznanie svojou konzistenciou pripomínali pomaly tečúci gél. Lepkáva hmota belavej farby kvapkala nahor k stropu. Tim preglgol. Výjav odohrávajúci sa pred jeho očami nemohol byť skutočný. Musel to byť sen. Kým z počiatočného šoku stihol precitnúť, kúpeľňa sformovala na strope priehľadnú stenu s vykachličkovaným odtokom, ktorý sa čochvíľa zhmotnil v plne funkčný sprchovací kút. Uchvátený neskutočnými obrazmi, cúvol dozadu. Slabý šelest prichádzajúci z miestnosti s počítačom ho prinútil pozrieť tým smerom. Vypleštiac oči, v okamihu onemel. Visiac dolu hlavou, na strope izby s počítačom stála akási postava. Otočená chrbtom, Tim jej nevidel do tváre, no z jej proporcií nebolo ťažké uhádnuť, že ide o dospelého človeka. Krátke vlasy zopnuté sponkou v nenápadnom vrkoči prezrádzali pohlavie neznámej. Hľadiac naň ako na zjavenie Tim si uvedomil, že žena s niekým hovorí. Gestikulujúc rukami, osobe ktorú nevidel musela niečo vysvetľovať. Netrvalo dlho a z dverí izby so svetielkujúcou skriňou vyšiel akýsi muž. Kráčajúc po strope, podišiel k stolu s počítačom, kde stlačením senzorického tlačítka prinútil vodorovnú dosku zrolovať sa ako koberec. Počítač pod ním i prídavné zariadenia na stole skončili rovnako. Buď splasli, alebo sa roztiekli a na ich mieste zo zeme vyrástol konferenčný stolík s monitorom. Plachtiac 2 palce nad stolom nemal žiadne hrany ani prípojné káble. Obraz generovaný holografom pokývalo množstvo neidentifikovateľných znakov meniacich svoje vzory medzi ktorými nechýbali ani jednoduché geometrické tvary ako šípky či trojuholníky. Pristúpiac k monitoru, muž sa konečne obrátil. Blankytne modré oči na mladistvo vyzerajúcej tvári, vyššie čelo, prešedivené vlasy, no najmä prenikavý pohľad nepoznajúci kompromis. Tim ho okamžite spoznal. Muž na ktorého cívil bol tým, ktorý po nich prišiel do Centra. "Otec !" Krátke slovíčko opantalo jeho myseľ. Áno, otec. Tak mu Atreyu hovoril. V jedinej chvíli si Tim rozpamätal na všetko čo sa od jeho príchodu do Centra udialo. Ľudoprázdna chodba vojenskej základne, auto vyzerajúce ako vznášadlo zo sci-fi filmu, paralyzovaný strážnik pri vstupnej bráne a napokon len čierno čierna tma. Áno, musel to byť on. Muž čo ich zachránil. Hľadiac mu do tváre, premkla ho hrôza. Ak zistí že odhalil ich tajomstvo, nečaká ho nič dobré. Tim čakal, že modrooký muž vyskočí zo stoličky a vrhne sa k dverám, no mávnuc na ženu naznačil jej, aby podišla bližšie. Hľadiac na plachtiaci monitor, obaja v neznámej spleti hieroglyfov čosi študovali. Ich nezáujem o chlapca pred ich domom musel znamenať len jediný. "Nevidia ma !" Ako to Tim povedal, do miestnosti s počítačom zavítala tretia osoba. Známa osoba. Atreyu ! Vznášajúc sa na zaoblenej doske, otočený dolu hlavou pripomínal netopiera. Doska na ktorej stál sa musela

vznášať, pretože bez kontaktu so zemou, resp. v tomto prípade so stropom, preplachtil celú izbu, zastaviac pri otcovej stoličke. Žena s vrkočom naň prísne pozrela. Tim prvýkrát uvidel jej tvár. Bola približne vo veku jeho mamy. Oblečená v priliehavom overale šedej farby, blond vlasy jej zdobila ligotavá čelenka, z ktorej sa pri bližšom pohľade vykľuli okuliare vyhrnuté nad čelo. Žena musela Atreyu poznať, pretože položiaca dlaň na rameno chvíľu mu čosi dohovárala. Keď skončila, obrátila svoju pozornosť k monitoru, nevšímajúc si vyjaveného potomka ľudí, ktorý ich polopriehľadnou stenou stále pozoroval. Atreyu vykonal elegantné salto. Lietajúca doska prichytená k jeho nohám zareagovala skvele a jediným pohybom jej majiteľa preniesla na opačný koniec miestnosti. Obrátený čelom, Tim si uvedomil, že sa Atreyu naňho škerí. Podvihol dlaň, chcel mu zamávať, keď celá miestnosť pohasla. V matnom šere Tim uvidel ako modrooký muž vyskakuje zo stoličky. Priečelie domu stmavlo a priehľadnú stenu začali nahrádzať nepreniknuteľné sklá. Tim vykonal krok vzad. Neveriacky zízajúc na zaceľujúcu sa ranu uvidel ako Atreyu otec zdrapil syna za plece a niečo naň kričí. Obraz presvitajúci posledným zo skiel nanešťastie zanikol skôr než významu jeho slov Tim stihol porozumieť. Premkol ho strach. Vedel, že musí zobrať nohy na plecia a upaľovať kade ľahšie, no udalosti uplynulých sekúnd ho obrali o všetku energiu. Snáď by aj stratil vedomie, ak znova nezačul ten doterný pazvuk vo vysokej tónine. Kvíliac mu nad hlavou ako anjel smrti, Tim pozrel do neba. Stratiac rovnováhu dopadol do vlhkej trávy keď to uvidel. Loď. Vo výške desiatich yardov sa nad záhradou vznášalo atmosférické plavidlo aké nikdy predtým nevidel. Úzke zaoblené čelo pilotnej kabíny pripomínajúce kokpit bojového lietadla prechádzalo do predĺženého trupu z ktorého v jednej tretine vyčnievali oblé delta krídla. V porovnaní s modernými lietadlami boli tieto o poznanie užšie a hrubšie, zjavne neslúžiace na udržiavanie lode vo vzduchu. Zadná časť kde lietajúce stroje postavené ľuďmi majú motory ostala hladká. Žiadny výstupok pohonného agregátu ani výkonné trysky nehyzdili dokonale rovný reliéf. Celú loď plachtiacu bez šľahajúcich pár, vibrácie vzduchu či iných prejavov chemického pohonu obaľovala zvláštna svetielkujúca hmota žltkastého odtieňa, ktorá pokojne pulzovala. Každý pulz doprevádzalo známe písknutie. S ústami vyjavenými dokorán Tim nežmurkal ani nedýchal. Čas i priestor prestali existovať a pohľadom fixovaný k lodi, obrazové vnemy jeho myseľ celkom opantali. Nedokázal z nej odtrhnúť zrak. Ak by mal tú možnosť, bude na ňu civieť do rána. No nepríjemný šelest prichádzajúci spoza dverí ho prinútil pozrieť tým smerom. Šok a zdesenie z objavu extraterestriálneho plavidla dorazil pohľad na dom. Tak ako loď nad ním, aj nepozemskú stavbu obaľovala polopriehľadná rôsolovitá hmota. Nebiologická forma kože sa nadúvala a opätovne klesala akoby vo svojom vnútri ukrývala čosi živé. Ani samotná obálka by však ohromenému chlapcovi nedokázala spôsobiť taký šok, ak by v jedinom okamihu celý dom nezmenil svoj tvar. Sedlovú strechu s observatóriom a parabolickou anténou vystriedala oblá kopula obalená svetielkujúcou 'kožou' pod ktorou stáli rady prístrojov vzdialene pripomínajúce antény zložitého vysielača. Učupené jedna vedľa druhej, niektoré kruhové, iné vytrčajúce do výšky či rozvinuté do strán, vytvárali nevysvetliteľnú spleť komplikovaných prístrojov. Niektoré blikali, pulzovali či nadúvali sa, iné ako vojenské radary krúžili okolo vlastnej osy a zopár, namierených k tmavej oblohe iba pasívne čakalo na príkazy. Väčšina z nich bola pevne zviazaná s konštrukciou strechy, no niektoré ako diskovitý objekt s farebnými platňami po obvode krúžil nad domom zameriavajúc niečo čo Tim vidieť nemohol. To čo však videl ho prinútilo precitnúť. V mieste nad vchodovými dverami sa v doteraz pevnej stene zjavil veľký otvor. Rozmermi neprevyšoval otvory pre psy a mačky aké si majiteľa domácich maznáčikov nechávajú vyrezať v dverách na záhradu, aby nimi

chlpaté potvory mohli podľa ľubovôle vchádzať do domu. Tento výrez musel byť minimálne tri yardy nad zemou. Skôr než Tima stihlo napadnúť aké zviera by také čosi dokázalo využiť, z otvoru vyletela neforemná hruda striebistej farby. Pravdepodobne kov, hoci veľmi zvláštny - tekutý, ktorý okamžite začal nadobúdať tvar. Z centrálnej hrče vyrástli ostré výbežky pripomínajúce tykadlá, zatiaľ čo spodná časť nadobudla podobu plochého disku. Guľovitý predmet na vrchole obsypali početné kontrolky i čidlá a z trupu vyrašili dlhé lesklé končatiny. Robot ! Timovým telom prenikol záchvev hrôzy. Dvere, ktorými len pred dvoma dňami vstupoval do domu sa do vláčnej steny samovoľne zasunuli a v odhalenom otvore uvidel známú tvár. "Atreyu !" Stále zápasiac s mužom, ktorého označil za svojho otca, Timovi nebolo viac treba. Vystrelil na nohy, vyštartoval ako raketa. K bráničke to mal na skok. Ak nepodkízne, do 3 sekúnd bude pri nej. 15 yardov, 10, 8, 6,4... Tim prudko zabrzdil. Obláčik hmly voľne sa vznášajúci nad bránou nadobudol podobu dvojice oddelených guľí. Jedna menšia, druhá väčšia vyskočili nad seba, aby pred zrakom šokovaného pozemšťana vdýchli život útvaru pripomínajúcemu beznosého snehuliaka. Z hornej gule na vyjaveného chlapca zažmurkali dvoje elektronických očí, zatiaľ čo z útrobov dolnej polovice vyskočila päťprstá dlaň. "Timothy Anderson stoj !" Zvolal robot hlasom bez kovovej ozveny aká v sci-fi filmoch býva prisudzovaná umelým stvoreniam. Poskočiac dopredu, roztvorená ruka zamávala votrelcovi pred očami. "Stoj Timothy Anderson !" Zopakoval robot naliehavejšie. Oslovený mohol iba cúvnuť. V rovnakej chvíli vbehol Atreyu na priedomie. "Tim !" Zrúkol na priateľa a s rukami nad hlavou naň zamával. "Tim, nás sa nemusíš báť. Nie je to tak ako si myslíš. Nechceme vám ublížiť." Vykročiac dopredu, blankytne modré dúhovky mu plápolali viac než kedykoľvek predtým. "Viem ako to vyzerá a čo si myslíš, no musíš mi veriť. Nie sme vaši nepriatelia, ani vás nechceme premeniť. To čo som ti o Sliziakoch povedal nebola pravda. Chcel som ťa iba dostať k nám aby..." "Atreyu !" Hlas nepoznajúci kompromis zaburácal priestrannosťou pred domom. Oblečený v ligotavých šatách pripomínajúcich vesmírny skafander Atreyu otec mieril prstom na syna. "Čo si to vykonal ?" Nebezpečne vyzerajúci robot plný vytŕčajúcich ramien mu plachtil nad plecom a vesmírna loď ožarujúca priestor pod sebou vytvárala kontrast haliaci jeho tvár do matného oparu. Tim uvidel ako sa jeho bývalý kamarát otočil. S rukami nad hlavou proti dospelému pôsobil bezbranne. "Uvedomuješ si čo si to spravil ? Porušil si Kódex ! Nepatrí k nám a o tomto nemal vedieť. Prečo si vypol ten štít ?" "Lebo inak by ste ho nikdy nezobrali. Patrí k nám ! Musí byť jedným z nás a ty to dobre vieš." Atreyu slová plné odhodlania vyjadrovali viac než len obyčajný hnev. Vyžarovala z nich túžba. Neuhasiteľná chuť dokončiť to čo pred 5 týždňami začal. No muž, ktorého nazval svojím otcom nemal pochopenia. "Všetko si zničil. Nemal si to vypínať. Teraz..." Atreyu otec upriamil svoju pozornosť k predmetu ich dialógu. "...s tým musíme skončiť. Raz a navždy !" Robotovi nad plecom naznačil čo robiť. Plechová beštia natiahla štvoricu dlhých chápadiel a v úplnej tichosti vyrazila vpred. Zovretý medzi dvojicu robotických stvorení Tim vedel, že jeho jedinou nádejou je útek. "Oci nie !" Skrúkol Atreyu, vrhnúc sa dospelému okolo pliec. Tim pocítil ako mu obria dlaň šmátra po chrbte. Guľovitý robot bol už na dotyk. Klesnúc do podrepu, pozrel cez plece. Veľké čierne oči naň zažmurkali. "Stoj, Timothy Anderson !" Zopakoval robot do tretice. Vznášajúc sa dva yardy nad zemou, Tim vycítil príležitosť. Skočiac dopredu, šmykol popod androida bez toho, aby ho mocná ruka zadržala. Teraz už ostávala iba mohutná brána. Hvízdanie potvory so štyrmi ramenami, ktorú nezastavil ani súboj otca so synom mu dodalo potrebný impulz. Vyskočiac na kolmú prekážku, prstami zachytil ostne okresnej ružice zdobiacej vrchol bráničky. Aj keď topánky po vlhkom povrchu kĺzali, podarilo sa mu vyšvihnúť sa nad

okraj. Hluk prechádzajúcich áut keď hlavou prerazil neviditeľnú membránu nad plotom znamenal, že ochranný štít nie je nepreniknuteľný. Naklonený dopredu, vrchnú časť tela prehupol ponad horný okraj, keď ho čosi mocné zdrapilo za členok. Nepocítil ostrú bolesť, ani prenikavú páľavu, no strach z dolapenia ho prinútil vykriknúť. Prenikavý ston zanikol v riave áut. Tim si uvedomil, že to čo ho drží nie je ľudská ruka. Chlad sálajúci z kovu prenikol ponožkou i vrchnými vrstvami kože. Vedel, že ak nič nespraví, narastajúca tiaž ho stiahne späť do záhrady. "Nie !!!" Vyhĺkol z posledných síl a vrhol sa dopredu, keď si uvedomil, že padá. Zovretie členka pominulo a vodou nasiaknutý chodník sa blížil prirýchlo. Tim pred dopadom siahol dať ruky pred seba. Kosti zaprašťali, no nie ako po zásahu kovového ostria trhajúceho ľudské telá na kusy. Dopadnúc na asfaltový povrch, široká barina dažďovej vody zmiernila následky inak životunebezpečného pristátia. Konečne bol na druhej strane, preč z miesta plného mimozemských nástrah. Nečakajúc kým ho niektorý z robotov dostihne, vyrazil preč. Zranené koleno i lakeť bránili postupovať rýchlejšie, no zatínajúc zuby, poskakovaním z nohy na nohu ubehol pár desiatok yardov. Prázdny chodník nedával veľa nádejí, že natrafí na niekoho kto by ho pred robotickými prenasledovateľmi dokázal uchrániť a jedinou nádejou tak ostávala rýchlosť. Pozrúc cez plece, Atreyu príbytok znova vyzeral tak ako ho poznal. Žiadna loď, roboty ani komplikované prístroje na streche. Steny domu neobaľovala svetielkujúca hmota, okná nepokrývala polopriehľadná vrstva slizu a nad domom nekrúžilo komunikačné zariadenie s anténou nasmerovanou k oblohe. Iba matné steny, tmavé okná a pretiahnutá silueta observatória nemo sa vzpínajúca k nočnej oblohe. Tim tomu rozumel. Po prekonaní ochrannej bariéry zahaľujúcej základňu nepreniknuteľným štítom mohol vidieť iba to čo ostatní. Obraz obyčajnej stavby z predmestia, klamlivú ilúziu rodinného sídla, ktorá existovala iba preto, aby pred zrakmi ľudí ukryla pravdu. Zatnúc zuby do perí, potlačil neznesiteľnú bolesť a tempom akému by nestačil ani zdravý jedinec upaľoval preč. Tvár muža skrivil mrazivý úšľabok. Jemné kropaje dažďa zmáčajúce povrch ligotavého overalu stekali v drobných cícerkoch nadol. Mechanický robot so štvoricou chápadiel preletel okolo, no muž mu nevenoval pozornosť. Atreyu. Rozvalený v tráve, zrýchlený dych dokazoval vynaloženú námahu. Na čele mal drobnú ranku z ktorej vytekala tmavá tekutina. V žiare silných reflektorov jej farbu ani zloženie nešlo určiť. Dospelý muž pristúpil k chlapcovi a jediným pohľadom ho prinútil vstať. Napnutá tvár, ostrážitý pohľad i mimovoľný pohyb spodnej pery dávali tušiť čo Atreyu prežíva. "Ja..." Zakoktal piskľavým tónom. Muž, ktorého nazval svojím otcom bez náznaku emócie kývol na ženu za ním. "Zober ho dnu, nech tam na mňa počká." "A čo bude s tým druhým ?" Obaja dospeli na seba pozreli. Slová neboli potrebné. Ich vnútorný hlas umožňujúci výmenu informácií bez verbálneho prejavu im prezradil všetko čo si potrebovali povedať. Tim už nevládal, a predsa nezastavoval. Nápor adrenalínu potlačil bodavú bolesť v kolene, no hlien hromadiace sa na vstupe do hrtana trýznili hrdlo neznesiteľnou páľavou. Pred očami vnímal iba šero. Obraz chodníka ožiareného zábleskami pouličného osvetlenia zrkadliaceho sa na povrchu stále početnejších mlák, temné siluety postáv s dáždňikmi v rukách i neustávajúce kolóny rachotiacich áut pretavilo narastajúce vyčerpanie v nerozoznateľnú koláž farieb a zvukov, ktoré nebol schopný vnímať ani pochopiť. Jeho cieľ bol zvodne blízko a predsa tak ďaleko. 400, možno 350 yardov a bude tam. V bezpečí domova, kde nájde pochopenie tých čo ho milujú. Ešte chvíľu a jeho telo pocíti zaslúženú úľavu. Nasajúc kyslík do pľúc stonajúcich po oddychu, pridal do tempa. Ak by tu nestál kamenný plot Dickovej záhrady, neudrží sa na nohách. No predstava bezpečia, posledného útočiska na šírej Zemi ho nútila pokračovať. Ešte 250 yardov a bude

doma. Ak mu nič nezastane cestu, zvládne to. Mal by sa obzrieť a skontrolovať či niektorý z Atreyu robotov neprenikol vysokým plotom a nie je mu v päťach, no nevedomosť býva často milosrdnejším obrazom krutej reality. Doprajúc telu nádych plný bolesti, pokračoval v behu. Ešte 200 predlhých krokov a zlý sen bude u konca. Uvelebený v pohodlnom kresle, Atreyu sa netváril nadšene. S kyslým výrazom, zadumane hľadiac pred seba pôsobil dojmom človeka očakávajúceho príchod zlých správ. A intuícia ho neklamala. Muž, ktorého opakovane nazval svojim otcom snád po desiatykrát prešiel z jedného konca miestnosti na druhý. S rukami za chrbtom, nič nepovedal, iba nakrátko pozerúc na chlapca zavrtil hlavou a bez slov pokračoval v bezcieľnej chôdzi. Napäté ticho narušil až šuchot otvárajúcich sa dverí. Do miestnosti, ktorej opätovne dominoval centrálny počítač vstúpila žena s copom. Atreyu na ňu ani nepozrel. "Tak čo ?" Precedil muž prísne. "Už som to zapla. Štíty sú plne aktivované a funkčné." "Žiadne sekundárne narušenie ?" Žena zavrtila hlavou. "Boli nastavené na jediný subjekt a k inej penetrácii vonkajšieho perimetru nedošlo. Okrem toho chlapca nás nik ďalší nevidel." "Veď som vám to hovoril !" Odsekol Atreyu, istý si, že teraz si už viac priťažitiť nemôže. Muž konečne zastavil. Bez štipky súcitu prepálil bytosť v kresle prenikavým pohľadom. "Ale prečo ? Prečo si to spravil ?" "Veď som ti to predsa povedal. Je iný ako ostatní. Ak by sme ho spravili jedným z nás..." "Ale ty o týchto veciach nerozhoduješ ! Máme presnú selekciu, detailné postupy, ktoré si svojvoľne porušil. Ako si si vôbec dovolil nedodržať Kódex a odhaliť mu naše tajomstvá ? Vieš čo si spravil ? Ohrozil si celý projekt. Ak teraz začne hovoriť..." Atreyu sa pobavene uškrnul, aj keď do smiechu mu nebolo. "A kto by mu veril ? Chodí k cvokárovi. Budú si myslieť, že mu prešlo. Nikto mu neuverí aj keby začal kecať. No nezačne. Poznám ho." "Takže ty ho poznáš ?? Úžasné ! A s týmto argumentom chceš vystúpiť pred komisiou ?" Po vyslovení posledného slova Atreyu zbledol. "Akou komisiou ? Nevedia o tom ! Komunikačný systém som predsa vypol. Aj záložné kanály. Trikrát som to kontroloval. Nemohli to zistiť." Muž kývol na vedľa stojacu ženu, ktorá diskusiu nechávala voľne plynúť. "Myslíš si, že sme jediní kto o tomto vie ?" "Takže ona ma bonzla ?" "Nie. To ty sám ! Keď si to spravil naposledy, varoval som ťa, že nabudúce ti to neprejde. Toto je opakované porušenie bezpečnostných predpisov a mne neostáva nič iné, iba o tom informovať komisiu." "Ale to nie !" Vyhŕkol Atreyu, pokúsiac sa vstať. Kreslo ho ako obrí magnet vtiahlo späť do svojho objatia. "To mi predsa nemôžeš urobiť ! Keď im to povieš, oni ma..." Muž pokrčil plecami. "Na to si mal myslieť skôr. Varoval som ťa. Pravidlá boli stanovené na to, aby sme ich dodržiavali. Tvoja sentimentalita je teraz zbytočná. Pôjdeš pred komisiu a ona rozhodne čo ďalej." Atreyu zdesene pozrel na ženu s copom, no tá len sklopila zrak. "Prosím, nerobte to ? Nehovorte im o tom. Ja... Ja už to viac nespravím. Prisahám !" Atreyu zatlačil lakte do operadiel, no neviditeľná sila ho stále držala. "Prestaň ! Pusti ma !" Ako to povedal, zovretie pominulo a Atreyu dopadol na dlážku pred dvojicu dospelých. "Prosím, nerobte to. Urobím, všetko čo budete chcieť, naozaj ! Len ma nebonzite. Ja nechcem, aby..." V Atreyu očiach sa zaligotali slzy. Teraz nič nehral. Jeho strach bol úprimný rovnako ako obava z následkov. Odtiahnuť sa od chlapca, mužova tvár ostávala neobľomne prísna. Nebolo v nej štipky ľudského citu. Len povinnosť nadradená nad všetko ostatné. "Ostaň tu !" Štekol prísne, zamieriac do zadnej izby, kde Tim počas prvej návštevy objavil svetielkujúcu skriňu. Miestnosť nakrátko preťal ostrý záblesk a keď sa otec vrátil, v rukách držal drobný vajcovitý predmet. Položiac ho do priestoru, vajíčko ostalo visieť vo vzduchu. Popolavej farby, za jeho priesvitnou škrupinou sa čosi pohlo. Amorfná, takmer organická hmota odpudivo zabublala. Atreyu tvár stiahol hrozivý kŕč. "To nie !" Zajachťal, neprítomne hľadiac v ústrety hrozivo pulzujúcemu

obsahu priesvitného vajíčka. "To odo mňa nemôžete chcieť. To nespravím !" "Ak to neurobíš, vieš čo ťa čaká. Ber to ako svoju poslednú šancu. To dieťať a aj tak nezachrániš. Ak to neurobíš ty, spraví to niekto iný, no následky si ponesieš sám. Rozhodni sa. Odčíň čo si vykonal a buď znova jedným z nás." Drvený ťarchou obáv, Atreyu klesol do kresla. Pocity zhnusení a strachu, riziká následkov neuváženeho konania zápasili s tým čo ľudia nazývajú svedomím. Rádio radilo potlačiť neprirodzené emócie, udupať ich v nánosoch egoizmu. Zovrúc prsty do dlaní, zápasil sám so sebou. "Urob to !" Známy hlas prenikol vedomím bytosti v kresle. Nebol to hlas, ktorý by mikrofóny pozemšťanov dokázali zachytiť. Prichádzal z podvedomia a bol čoraz silnejší. "No tak ?" Zvolal muž, ktorého nazval svojím otcom. "Dobre teda. Spravím to. Koľko mám času ?" "5 dní. Ak to dovtedy nespravíš, urobím to sám. A teraz nastav dlaň." Vykonajúc príkaz, Atreyu s odporom odvrátil zrak. Nechcel to vidieť. Vajíčko začalo pozvoľna klesať. Hmotu vnútri pokryla bublajúca pena a škrupinu pokryli prvé praskliny. "Nie !" Posledný ston pery nedokázali nahlas vysloviť. Pred Timovým zrakom sa všetko zlialo do jedinej škvrny. Vyčerpanie potláčané strachom ochromilo celé telo. Dobré známy plot sa zdal byť nekonečne dlhý. Už len posledné kroky ho delili od spásy. Zakmášuc bráničkou, povolila bez toho, aby musel vyťahovať kľúč. Dvere jeho príbytku boli takmer na dosah. Ak by ich pri odchode neuvážene nezamkol, stačilo by potiahnuť kľučkou. Omráčený, takmer v delíriu, nemotorná chôdza skončila nárazom do drevenej prepážky. Tim už bolesť nevnímal. Rozpálené pľúca odmietli telo zásobovať prepotrebným kyslíkom. V poslednom nápoře emócií siahol do vrečka po elektronický kľúč. Strácajúc rovnováhu, kľúčovito zovrel kľučku. Ani chladivý dotyk ocele nedokázal chlapcovi padajúcemu do hlbín bezvedomia dodať sil pre posledný zápas. Tim pocítil ako stráca pôdu pod nohami. Dopadnúc na kolená napriahol ramená v zúfalom geste, keď sa dvere pred ním otvorili a záplava svetla pohltila všetko ostané. Tim prestal vnímať okolitý svet a posledný vzdor, výkrik nesúhlasu pohltili mdloby.